

Sygn. akt I ACa 565/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Miastkowska

Sędziowie: SA Alicja Myszkowska

SA Krystyna Golinowska Protokolant: st. sekr. sąd. K. O.

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa R. D.

przeciwko B. M.

ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 2 marca 2017 r. sygn. akt I C 1647/16

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 565/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 marca 2017 roku, wydanym w sprawie z powództwa R. D. przeciwko B. M. o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim:

1. zobowiązał pozwanego do zamieszczenia i utrzymania przez 14 dni na stronie internetowej (...) oświadczenia zajmującego 1/3 pierwszej strony o następującej treści: „W związku z naruszeniem dóbr osobistych R. D., w postaci jego dobrego imienia, oświadczam, że przepraszam Pana R. D. za naruszenie jego dobrego imienia poprzez kierowanie przeze mnie nieprawdziwych oskarżeń wobec w/w i w związku z pełnioną przez niego funkcją Komendanta Komisariatu Policji w Z. o to, że: prowadził nielegalnie pracę operacyjną wobec mnie, tworzył fałszywe dowody wobec mnie, znęcał się psychicznie nade mną, zaniechał ścigania przestępstw, podżegał podległych mu funkcjonariuszy Policji do popełniania przestępstw, składał fałszywe zeznania i przedkładał sfalszowaną dokumentację.”;

2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000 złotych tytułem zadośćuczynienia;

3. oddalił powództwo w pozostałej części;

4. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.150 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Przytoczony wyrok został oparty na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w jego uzasadnieniu. Wynika z nich m. in., że pozwany został skazany prawomocnym wyrokiem karnym za składanie fałszywych zeznań przeciwko powodowi

oraz fałszywe go oskarżanie. Sąd Apelacyjny ustalenia te w całości podziela i przyjmuje za własne, zwłaszcza że podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku nie została w apelacji podważona.

W ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych sąd pierwszej instancji uznał roszczenie powoda za częściowo uzasadnione w świetle art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. Sąd Okręgowy wskazał, że związany był ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa – to jest wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z 5 marca 2015 r. wydanego w sprawie sygn. akt II K 316/14, utrzymanego następnie częściowo w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 13 października 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 230/15. Sąd pierwszej instancji ocenił, że na gruncie tych ustaleń nie budzi wątpliwości, że pozwany swoimi działaniami naruszył dobre imię powoda jako Komendanta Komisariatu Policji w Z., stawiając go w niekorzystnym świetle w opinii publicznej - zarówno w związku z jego życiem zawodowym, jak i osobistym. Sąd pierwszej instancji stanął na stanowisku, że dobre imię stanowi dobro osobiste w rozumieniu art. 23 k.c. i podlega ochronie prawnej. Uznał, że ogłoszenie przeprosin na stronie internetowej, którego domagał się powód, jest niezbędne do usunięcia skutków naruszenia, dochodząc przy tym do wniosku, że odpowiednie będzie utrzymywanie tego ogłoszenia przez 14 dni. W tym zakresie powództwo uwzględniono w całości. Żądanie w zakresie zadośćuczynienia Sąd Okręgowy ocenił natomiast jako wygórowane, przyjmując że kwota 2.000 zł będzie adekwatna do rodzaju naruszonego dobra osobistego, rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy oraz stopnia negatywnych konsekwencji dla powoda, a także odpowiadało aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. O kosztach postępowania w zakresie zgłoszonego roszczenia niemajątkowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zaś w zakresie roszczenia pieniężnego – na podstawie art. 100 k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie w całości zaskarżył pozwany. Zarzucił, iż żądanie pisemnych przeprosin jest bezzasadne, ponieważ nigdy nie podał faktów które nie zaistniały. Podniósł, że powód R. D. nie poniósł żadnej szkody, a popełnił czyny do których się nie chce przyznać. Wskazał, że zasądzone żądanie przewyższa półtorakrotnie wielkość wyroku. Nadto zarzucił, że w pierwszym i drugim postępowaniu wewnętrznym w Policji 1/1- (...) i 1/1- (...) podano informacje nieprawdziwe; ponieważ dotyczyły one osoby pozwanego, złożył on w Sądzie Rejonowym w Belchatowie i w Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim prywatne akty oskarżenia, których rozpatrzenia sądy bezzasadnie odmówiły. Skarżący wniósł o nakazanie przez sąd drugiej instancji powtórzenia całego procesu od początku, a to z uwagi na okoliczność, iż w pierwszym postępowaniu w Policji 11- (...) popełniono czyny o znamionach przestępstwa z art. 53 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego na szkodę pozwanego. Wniósł o wyłączenie z procesu Kancelarii Adwokackiej (...), która broniła S. M. w sprawach przed Sądem Rejonowym w Belchatowie o sygn. VI K1003/05 i innych, gdzie złożono fałszywe zeznania obciążające policjantów i w której doszło do współpracy policjantów ze sprawcą. Ponadto wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując że R. D. nie jest osobą pokrzywdzoną.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zarzuty skarżącego w pierwszej kolejności sprowadzały się do podawania w wątpliwość, że dopuścił się czynów za które został skazany prawomocnym wyrokiem sądu karnego. Zarzuty te nie mogły zostać uwzględnione, ponieważ dotyczyły one materii, w której sąd cywilny – zgodnie z art. 11 k.p.c. – pozostaje związany prawomocnym wyrokiem zapadłym w sprawie karnej. Forsowana przez skarżącego teza – zgodnie z którą składane przez niego w postępowaniach karnych zeznania oraz kierowane pod adresem powoda oskarżenia nie były fałszywe – sprzeczna jest z ustaleniami prawomocnego wyroku karnego. Przypomnieć więc należy, że jak wskazuje się w orzecznictwie, ustalenia wydanego w postępowaniu karnym wyroku karnego skazującego zawarte w jego sentencji wiążą sąd cywilny co do faktu popełnienia przestępstwa, czyli zarówno co do popełnienia czynu przez określoną osobę na szkodę konkretnej osoby, jak też co do kwalifikacji prawnej tego czynu i stopnia winy, okoliczności jego popełnienia, np. czasu, miejsca i sposobu oraz poczytalności sprawcy (por. wyroki SN: z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 405/13, LEX nr 1480316, II PK 352/12, LEX nr 1350306; z dnia 25 czerwca 2010 r., I CSK 520/09, LEX nr 737244; z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 267/09, LEX nr 794582; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CSK 191/08, OSP 2010, z. 1, poz. 2; z dnia 17 czerwca 2005 r., III CK 642/04,

LEX nr 177207; z dnia 18 lipca 1972 r., I PR 343/71, OSNCP 1973, nr 4, poz. 65; uchwała SN z dnia 20 stycznia 1984 r., III CZP 71/83).

Tymczasem skarżący dąży do tego, aby podważyć ustalenia prawomocnego wyroku, którym skazano go za popełnienie przestępstwa, podnosząc że wyrok ten oparto na fałszywych zeznaniach przesłuchanych w nim świadków, a nadto wskazując na dopuszczenie się przestępstw w policyjnych postępowaniach wewnętrznych. Weryfikacja tych twierdzeń w postępowaniu cywilnym nie jest jednak dopuszczalna z przyczyn powołanych wyżej. Postulowany skutek skarżący mógłby osiągnąć w toku procedury unormowanej w art. 540 i nast. k.p.k., natomiast uwzględnienie zarzutów skarżącego w ramach postępowania cywilnego jest niedopuszczalne, jako że prowadziłoby to do naruszenia przepisu art. 11 k.p.c.

W świetle ustaleń wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego pozwanego co do popełnienia przestępstwa – tj. wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z 5 marca 2015 r. wydanego w sprawie sygn. akt II K 316/14, utrzymanego następnie częściowo w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 13 października 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 230/15 – sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że pozwany naruszył dobro osobiste powoda w postaci dobrego imienia, oceniając że zgodnie z art. 24 § 1 k.c. winien usunąć skutki tego naruszenia w sposób wskazany w rozstrzygnięciu.

Skarżący podniósł również, że zasądzone przez sąd pierwszej instancji na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. zadośćuczynienie jest wygórowane, bowiem przewyższa półtorakrotnie wartość zasądzonej w postępowaniu karnym grzywny. Zarzut ten jest chybiony. Zauważyć bowiem wypada, że orzekana w prawie karnym kara grzywny pełni odmienną funkcję od zadośćuczynienia, które jest instytucją prawa cywilnego. Wysokość zadośćuczynienia związana jest przede wszystkim z jego funkcją kompensacyjną, to jest z tym, aby kwota pieniężna przyznana poszkodowanemu pozwalała na usunięcie doznanej przez niego krzywdy, a przynajmniej na jej zminimalizowanie (por. wyrok SN z dnia 18.04.1978 r. IV CR 99/78; LEX nr 8095). Z drugiej zaś strony wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa - musi więc ona być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok SN z dnia 22.03.1978 r. IV CR 79/78; LEX 8087). Sąd pierwszej instancji odniósł się krytycznie do żądania powoda w zakresie wysokości zadośćuczynienia. Zasądzona przez sąd pierwszej instancji kwota zadośćuczynienia nie jest w ocenie Sądu Apelacyjnego wygórowana, mając na uwadze stopień naruszenia dóbr osobistych powoda oraz rozmiar jego krzywdy, realizuje więc wymagania art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Mając na uwadze powyższe, apelację pozwanego jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.